

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МАКСИМІХА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MAKSIMIUKHA v. UKRAINE)**

(Заява № 43483/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Максиміха проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,

та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 43483/02), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Миколою Олександровичем Максиміхою (далі – заявник) 12 листопада 2002 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.

3. 28 квітня 2005 року Суд направив на розгляд Уряду скаргу заявника за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу щодо невиконання рішення, винесеного на користь заявника. Відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1941 році і проживає м. Красноперекопську, Автономна Республіка Крим.

5. 27 лютого 1997 року Красноперекопський міський суд виніс рішення про стягнення з державного будівельного підприємства "Будівельне управління № 50 Тресту «Перекопхібуд» ТБО «Кримбуд» Корпорації «Укрбуд» (далі – Управління) на користь

заявника 157 197,00 грн¹ як відшкодування за розірвання договору про будівництво житлового будинку. Дане рішення набрало законної сили і було передане для виконання в державну виконавчу службу.

6. 22 квітня 1997 року державна виконавча служба наклала арешт на майно боржника для забезпечення виконання рішення суду.

7. 22 липня 1997 року та 13 липня 1998 року заявник отримав загалом 14 848 грн².

8. 6 серпня 1997 року Фонд державного майна Автономної Республіки Крим (далі – Фонд) передав в оренду третій стороні інвентарний об'єкт Управління.

9. 28 травня 1998 року Міністерство будівництва і інвестицій Автономної Республіки Крим прийняло рішення про ліквідацію Управління та створило у зв'язку з цим ліквідаційну комісію.

10. 22 жовтня 1998 року ліквідаційна комісія затвердила ліквідаційний баланс Управління, який свідчив про те, що Управління не має коштів для виплати заборгованості заявнику.

11. У січні 2001 року заявник оскаржив рішення Фонду надання в оренду інвентарного об'єкта Управління, стверджуючи, що воно порушує його права як кредитора та суперечить постанові про накладення арешту на майно від 22 квітня 1997 року.

12. 2 квітня 2001 року Київський районний суд м. Сімферополя (далі – Київський суд) виніс рішення на користь заявника та скасував наказ Фонду. 22 червня 2001 року Київський районний суд виніс додаткове рішення у справі, яким зобов'язав Фонд продати частину майна Управління, щоб виплатити заявнику суму заборгованості та індексацію коштів, загалом 267 389,56 грн. Фонд подав апеляційну скаргу. 24 жовтня 2001 року Апеляційний суд Автономної Республіки Крим залишив попередні рішення в силі.

13. 16 травня 2002 року Верховний Суд скасував рішення від 2 квітня, 22 липня та 24 жовтня 2001 року та направив справу на новий розгляд.

14. 21 січня 2003 року Київський суд залишив без розгляду скаргу заявника у зв'язку з неодноразовою неявкою заявника у судові засідання. За твердженнями заявника, його не було належним чином повідомлено про слухання справи. Він не оскаржував рішення суду від 21 січня 2003 року.

15. Рішення Красноперекопського міського суду від 27 лютого 1997 року залишається в більшій частині невиконаним.

1. 74398 євро.

2. 5890 євро.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

16. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Ромашов проти України», (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

17. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення від 27 лютого 1997 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які у відповідних частинах передбачають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

18. Уряд надав зауваження, які заперечувалися заявником, щодо невичерпання всіх засобів захисту на національному рівні. Ці заперечення подібні до тих, які Суд неодноразово відхиляв у своїх попередніх рішеннях щодо невиконання судових рішень державними підприємствами (див., наприклад, рішення у справі «Ромашов проти України», пп. 30-32). Суд вважає, що дані зауваження повинні бути відхилені з тих самих причин.

19. Суд доходить висновку, що скарги заявника за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу щодо затримки у виконанні рішення від 27 лютого 1997 року порушують питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви по суті. Відповідно Суд визнає заяву прийнятною.

II. ЩОДО СУТИ

20. У своїх зауваженнях щодо скарг заявника Уряд стверджував про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

21. Заявник з цим не погодився.

22. Суд зазначає, що рішення Красноперекіпського міського суду від 27 лютого 1997 року залишалось невиконаним протягом більш ніж дев'яти років та дев'яти місяців, з яких дев'ять років і три місяці підпадають під юрисдикцію Суду *ratione temporis*.

23. Суд нагадує, що він неодноразово визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див. рішення у справі «Ромашов проти України», пп. 42-46, рішення у справі «Михайленко та інші проти України», №№ 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02, 35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02 та 42814/02, пп. 60-64, ЄСПЛ 2004-XII).

24. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту або аргументу, які могли б переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

25. Відповідно у цій справі відбулося порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

A. Шкода

27. Заявник вимагав відшкодування матеріальної шкоди у сумі невиплаченого боргу за рішенням суду, а також 230 890 грн (36 530 євро) компенсації у зв'язку з інфляцією. Обґрунтовуючи свої вимоги щодо втрат у зв'язку з інфляцією, заявник надав розрахунки індексу інфляції, здійснені на основі індексу споживчих цін, наданих Головним управлінням статистики в Автономній Республіці Крим Державного комітету статистики України. Заявник також вимагав 320 000 грн (50 037 євро) для відшкодування нематеріальної шкоди.

28. Уряд зауважував, що вимоги заявника повинні бути відхилені.

29. Суд нагадує, що рішення від 27 лютого 1997 року залишається невиконаним, та зазначає, що заявник надав детальні розрахунки втрат, спричинених інфляцією, а також документи, що їх

підтверджують. Беручи до уваги обставини справи та прецедентну практику Суду, Суд вважає, що як компенсацію матеріальної шкоди Уряд має сплатити заявнику кошти, присуджені судом, та додатково суму в розмірі 36 530 ЄВРО як відшкодування втрат у зв'язку з інфляцією (див. «Рейнбах проти Росії» (Reynbakh v. Russia), № 23405/03, пп. 34-35, від 29 вересня 2005 року; «Романченко проти України», № 5596/03, п. 30, від 22 листопада 2005 року, та «Левін проти Росії» (Levin v. Russia), № 33264/02, пп. 31-34, від 2 лютого 2006 року).

30. Суд вважає, що заявник зазнав деякої нематеріальної шкоди у зв'язку з встановленими порушеннями. Однак сума, яку вимагав заявник, є надмірною. Суд, об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, вважає за доцільне присудити йому 2000 євро як відшкодування нематеріальної шкоди.

В. Витрати

31. Заявник не зазначив жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

32. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму боргу, належну йому відповідно до рішення національного суду, а також додатково 36 530 євро (тридцять шість тисяч п'ятсот тридцять євро) як компенсацію за

матеріальну шкоду та 2000 євро (дві тисячі євро) як нематеріальну шкоду плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника. Вказані суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) у випадку невиклати чи несвоечасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки (simple interest), з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
(C. Westerdiek)
Секретар

П. Лоренцен
(P. Lorenzen)
Голова